

Arrest

nr. 118 767 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 5 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters dienden op 17 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 maart 2012 een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

*“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

Er worden medische elementen aangehaald voor VZ. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15/02/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage en concludeerde dat er geen actuele aandoening blijkt te zijn die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, nog een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland.

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in land, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan:

"SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZOALS ONDER MEER OOK GESTELD IN ART. 62 W. 1 5/1 2/1 980, ALSOOK BIJ DE WET VAN 29/07/1 991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT, MANIFESTE BEOORDELINGSFOUT. SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM.

Verzoekster zal deze beide middelen gecombineerd beargumenteren. Verzoekster is ten eerste van oordeel dat de Dienst Vreemdelingen zaken haar motiveringsplicht in de beslissing d.d. 05/03/2012 manifest heeft geschonden. De Dienst Vreemdelingen zaken maakt er zich vanaf met een enkele zin: "Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in LAND, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden."

Ten eerste kan opgemerkt worden dat hiervoor geen enkele, maar dan ook echt geen enkele motivering aan te pas komt. De Dienst Vreemdelingen zaken stelt eenvoudigweg dat de medische behandeling beschikbaar is, doch laat na te verwijzen of te weer te geven van waar zij deze informatie haalt. Bovendien kan gewezen worden op het feit dat men in de beslissing zelfs gewoon het woord LAND laat staan, zonder te verwijzen naar het exacte land van herkomst van verzoekster. Is er wel het nodige onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging specifiek in Tsjetsjenië? "DVZ moet rekening houden met de individuele situatie van de betrokkene, ook de ernst van zijn gezondheid en de noodzakelijke medische opvolging." (RvV 74.319, 31 januari 2012) Gezien het bovenstaande, meent verzoekster dat de Dienst Vreemdelingen zaken in haar beslissing van 05/03/2012 de op haar rustende motiveringsplicht manifest heeft geschonden. Daarnaast wijst verzoekster erop dat een terugkeer naar Tsjetsjenië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Zoals hierboven reeds aangehaald, lijdt verzoekster aan chronische hepatitis C. Ondertussen werd hier in België reeds een behandeling opgestart dewelke levensnoodzakelijk is voor verzoekster. Indien verzoekster zou worden teruggewezen naar haar land van herkomst en de behandeling die nu reeds werd opgestart hier in België zou stopgezet worden, riskeert verzoekster een onmenselijke en vernederende behandeling te moeten ondergaan in de zin van artikel EVRM. Bovendien heeft verzoekster bij aangetekend schrijven d.d. 23/03/2012 een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie ingediend op basis van een nieuw medisch attest d.d. 05/03/2012 waarin de (slechte) gezondheidstoestand van verzoekster nogmaals weergegeven wordt. (Stuk 4) Zoals blijkt uit dit verzoekschrift en het bijgevoegde medisch attest, heeft verzoekster de levensnoodzakelijke behandeling hier in België reeds aangevat en zal deze een totale duur van 1,5 jaar hebben. Verzoekster is formeel dat zij deze behandeling niet kan genieten in haar land van herkomst. Moest deze behandeling al voorhanden zijn in het land van herkomst van verzoekster - quod absolute non - dan nog is deze behandeling voor verzoekster niet toegankelijk daar zij niet de nodige financiële middelen heeft om deze behandeling te kunnen betalen. Zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde rechtspraak, dient de Dienst Vreemdelingen zaken rekening te houden met de specifieke individuele situatie van de aanvrager en tevens met zijn financiële mogelijkheden om toegang te hebben tot de medische behandeling, moest deze al voorhanden zijn, quod non. Gezien het bovenstaande is verzoekster van oordeel dat een

terugwijzing van verzoekster naar haar land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeksters voeren aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd aangezien niet blijkt dat een onderzoek is gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging specifiek in Tsjetsjenië. Verzoeksters menen dat zij niet de noodzakelijke financiële middelen hebben om een behandeling te kunnen betalen.

Verzoeksters' beschouwingen berusten op een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Immers werd uitdrukkelijk overwogen als volgt: *"Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland."*

Uit de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeksters aandoening geen reëel risico inhoudt of geen reëel risico inhoudt, omdat een adequate behandeling beschikbaar is. Verzoeksters kunnen niet gevolgd worden in het betoog dat uit deze motivering een inconsistentie zou kunnen worden afgeleid.

De bestreden beslissing verwijst expliciet naar de inhoud van het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Uit dit verslag blijkt dat verzoekster klaarblijkelijk lijdt aan een onbehandelbare vorm van hepatitis C. Bovendien werden sedert vier maanden geen enkele relevante medische gegevens overgemaakt zodat niet kan worden nagegaan of er een acute nood is aan medicatie.

Het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 15 februari 2012 luidt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.11.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

• Medisch getuigschrift (dd. 04/10/2011) ingevuld door dr. <onleesbare stempel>

Uit een studie van dit document blijkt dat deze 36-jarige vrouw geïnfecteerd is met het hepatitis C-virus. Als medicatie heeft ze enkel 2 antidepressiva: Remergon® (Mirtazapine) en Trazolan® (Trazodon).

Vier maanden na datum zijn er geen stukken aan het dossier toegevoegd over de "geplande onderzoeken van de nefrolithiasis en de hepatitis C" zoals vermeld in oktober 2010.

Hepatitis C vormt echter geen reden om langdurig in België te moeten verblijven omdat het ofwel spontaan geneest, ofwel behandelbaar is op een termijn van 6-12 maanden ofwel niet behandelbaar is en er dan ook logischerwijs geen medicatie gegeven wordt. Vermits er geen duiding is van een behandeling mogen we er van uitgaan dat het om de niet behandelbare vorm gaat.

Vermits er geen recente acute episodes van de nefrolithiasis en de depressie werden vermeld, kunnen we dit ook niet weerhouden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, omdat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen aandoening uitmaakt die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Rusland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De loutere overweging dat de medische zorgen financieel moeilijk toegankelijk zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat wel degelijk ook een onderzoek naar de concrete gezondheidssituatie van verzoekster werd gevoerd.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeksters volgend motief over de behandeling van de aandoening ongemoeid laten: *"Hepatitis C vormt echter geen reden om langdurig in België te moeten verblijven omdat het ofwel spontaan geneest, ofwel behandelbaar is op een termijn van 6-12 maanden ofwel niet behandelbaar is en er dan ook logischerwijs geen medicatie gegeven wordt. Vermits er geen duiding is van een behandeling mogen we er van uitgaan dat het om de niet behandelbare vorm gaat."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde oordeelde dat er aan de verzoeksters geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoeksters het niet eens zijn met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, rekening heeft gehouden met alle door verzoeksters' bijgebrachte stukken.

Verzoeksters tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC